

[Madsen-Mygdal.]

have dette Kontorstyre gribende ind i de Tusinder af Anliggende, som kun kan afgøres, naar det er det praktiske Livs Mænd, der selv forestaar disse Tings Udførelse.

Det er rigtigt, at der fra enkelte Industrier er sket Henvendelse om at bibeholde det System. Dog maa jeg minde om, at Industrien har udtalt, at under et System som dette, der fornuftigvis kun kan blive midlertidigt — skønt det nok er muligt, at Regeringen ønsker, at det skal betyde en permanent Ordning, men den højtærede Udenrigsminister har her fra Talerstolen udtalt, at for ham var det en Overgangsform, som hurtigt maatte bringes til Ophør —, Industrien har udtalt, at med en saadan Ordning er det umuligt at træffe Dispositioner og sætte Kapital og Arbejde ind i nogen som helst Virksomhed. Det er utvivlsomt rigtigt. At der saa kan være enkelte Virksomheder, som har Fordel af det paa hele Samfundets Bekostning og derfor ønsker det bevaret, det kan maaske være rigtigt nok. Men vi sidder ikke her for at lovgive for enkelte Virksomheder. Vi sidder her for at lovgive til Bedste for hele Befolkningen.

Dernæst var det ærede Medlem inde paa en Oplæsning af tidligere Lovbestemmelser og mente øjensynlig selv at have gjort et meget værdifuldt Fund, idet vi fik en ret udførlig Oplæsning af Paragraffer først fra den tidligere Handelsminister Jørgen Christensens Forslag om Bemyndigelse for ham til at fordele 5 Mill. Kr. til Sparerne. Jeg ved egentlig slet ikke, hvad det ærede Medlem tilsigter med at oplæse det. Der er vedtaget — jeg kan godt sige hundredevis af Love, hvorved Rigsdagen stiller Beløb til Raadighed og overlader til Ministrene at forestaa Administration af dem. Det er noget, som vi er bekendt med. Det er klart, at Rigsdagen kan ikke uddele Pengene; vi har Administrationen til det samme. Det er et rent administrativt Anliggende, og det maa vedkommende Minister varetage sammen med sin Administration under Ansvar overfor de to Finansudvalg.

Men saa var der Kornloven, det var fortræffeligt. Denne Kornlov, som har været brugt til meget tidligere, kan altsaa ogsaa bruges endnu. Det ærede Medlem læste mange Paragraffer op af denne Kornlov for derved at bevise, at jeg som Landbrugsminister her havde indført et Statsstyre og en Socialisering og et Partidiktatur, og hvorledes de arme Bønder maatte springe for at aflevere deres Korn. Ja, ja,

det var dog mig, der indførte den Ordning, at de arme Bønder i hvert Tilfælde fik lige saa meget for deres Korn, som de maatte betale for Foderkornet; for det kunde de ikke faa, da vi havde en anden Regering. Men naar det ærede Medlem nævner denne Sag, maa han ikke glemme at tilføje, hvem det var, der indførte hele det System. Det var nemlig ikke mig eller Venstre, men det var de to samme Partier, som i Dag har Magten her i Landet. (*Afbrydelse*: Landstinget var med)... Ja, men det var mig, der gik ind for at afskaffe hele det System, og som i Løbet af et Aar afviklede det hele, det maa det ærede Medlem ikke glemme.

I øvrigt maa jeg sige, at naar det ærede Medlem nævner disse forskellige Love og sætter dem i Forhold til det, vi drøfter her i Dag, er denne Sammenligning mig et Udtryk for, at det ærede Medlem slet ikke forstaar Rækkevidden af, hvad vi drøfter paa det Omraade, her er Tale om. Dette at enhver Import til Landet underkastes Handelsministerens Afgørelse, betyder, at Handelen fuldstændig er i Hænderne paa denne ene Mand; men det betyder ogsaa, at hele det producerende Erhvervsliv, der staar bag Handelen — for Handelen fungerer jo for hele det producerende Erhvervsliv og hele Befolkningen —, underkastes denne ene Mands Afgørelse. Til en saadan Lov, tør jeg sige, har der ikke været noget tilsvarende, slikt har aldrig været tænkt her i Landet før, og vi har aldrig set et Lovforslag af en lignende ubegrænset Betydning og Rækkevidde som det, der her foreslaas. Og jeg vil ogsaa sige, at det findes ikke i noget andet Land undtagen i det ene, som jeg gentagne Gange har nævnt. Det vil ikke være muligt at finde et Land, der har givet Handelsministeren en saa uindskrænket Bemyndigelse som den, der foreslaas her.

Det ærede Medlem mente at kunne hævde, at denne Lov gør ikke Handelsministeren til Diktator; thi, sagde det ærede Medlem, det er dog saaledes, at Handelsministeren skal forhandle med Rigsdagens Udvalg, han skal ogsaa forhandle med Nationalbanken, og han skal forhandle med Erhvervene, Grosserer-Societetet og alle de andre Erhvervsorganisationer, og det har Handelsministeren jo allerede gjort, og vi har ført mange Forhandlinger.

Det kan være rigtigt, og hvis det ærede Medlem tror, at det er det, vi er ude efter, at faa en hel Mængde Forhandlinger i Valutaudvalget og andetsteds, at det er det, vi lægger Vægt paa, saa kan Udtalet-